

Sygn. akt III CSK 141/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa A. S.A. w K.
przeciwko F. sp. z o.o. w S. i Towarzystwu Ubezpieczeń [...] S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej F. sp. z o.o. w S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej i zasądza od strony
pозwanej F. sp. z o.o. w S. na rzecz strony powodowej
kwotę 1800,- (jeden tysiąc osiemset) złotych, tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] odrzucił w części, a w pozostałej części oddalił apelację strony pozwanej F. Sp. z o.o. w K. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Gospodarczego w K. z dnia 10 maja 2013 r. w sprawie z powództwa A. S.A. w K. o zapłatę z tytułu odszkodowania za zaginięcie przesyłki tzw. gąsek aluminiowych, w czasie wykonywanego przez pozwanego transportu na Węgry. Sąd pierwszej instancji zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 184.022,71 złotych z odsetkami, oddalając powództwo w pozostałym zakresie i rozstrzygając o kosztach postępowania. W sprawie pozwane także było Towarzystwo Ubezpieczeń [...] S.A. w W., ale powództwo wobec niej zostało w całości oddalone. Odrzucenie apelacji strony pozwanej miało podstawę w art. 370 k.p.c., a oddalenie jej apelacji wynikało z uznania za prawidłowe ustalenia faktyczne i oceny prawne Sądu pierwszej instancji. Podstawą prawną rozstrzygnięcia sprawy były przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu towarów (CMR).

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2, art. 378 § 1 w związku z art. 217 § 2 i art. 227 k.p.c., a także naruszenie art. 5 § 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych i art. 27 Konstytucji RP w związku z art. 235 § 1 i art. 382 k.p.c. Naruszenie prawa materialnego dotyczy art. 32 ust. 1 zdanie drugie Konwencji CMR w związku z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez błędną wykładnię przejawiającą się w mylnym przekonaniu, że rażące niedbalstwo można uznać za równoznaczne ze złym zamiarem i w konsekwencji, jak wynika z dalszego zarzutu nie uwzględnienie w sprawie przedawnienia roszczenia powoda (art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze Konwencji CMR); art. 355 § 1 i 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie; art. 23 ust. 2 Konwencji CMR w związku z art. 6 k.c. poprzez błędną wykładnię. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części, tj. w pkt 2 i 3 oraz wyroku Sądu pierwszej instancji w części, tj. w pkt I i IV oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji w części, tj. w pkt 2 i 3 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, ewentualnie po uchyleniu zaskarżonego

wyroku orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa, z zasądzeniem kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona powodowa wniosła o odmowę przyjęcia skargi, ewentualne jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania strona pozwana powołała się na oczywiste uzasadnienie skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Tą oczywistość mają stanowić naruszenia przez zaskarżony wyrok szeregu powołanych przepisów prawa procesowego (art. 328 § 2, art. 378 § 1 w związku z art. 217 § 2 i art. 227 k.p.c. oraz art. 5 § 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 235 § 1 i art. 382 k.p.c.) i prawa materialnego (art. 23 ust. 2 i art. 32 ust. 1 Konwencji CMR oraz art. 6 i art. 355 § 1 i 2 k.c.). Chodzi więc o te same przepisy, które stanowią, zdaniem skarżącego podstawę samej skargi kasacyjnej. Tak też przedstawia się uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, które rozwija zarzuty procesowe i materialno-prawne wobec zaskarżonego wyroku, a nie przedstawia argumentów świadczących o oczywistości skargi.

Treść wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazuje na to, że pełnomocnik skarżącej prawdopodobnie nie zapoznał się z wyjaśnieniami orzecznictwa i doktryny, dotyczącymi przesłanek decydujących o możliwości przyjęcia skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy w postępowaniu wszczętym wskutek nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Takim nadzwyczajnym środkiem jest skarga kasacyjna, która dotyczy prawomocnego orzeczenia sądowego, podlegającego wykonaniu. Nie jest to więc rozpoznawanie sprawy przez trzecią instancję sądową, jak może wynikać z przekonania strony skarżącej, która we wniosku stara się dowieść, że inaczej postrzega stan faktyczny i przepisy, które zastosowały Sądy pierwszej i drugiej instancji. Nie dostrzega przy tym zupełnie funkcji, jakie pełni postępowanie kasacyjne, zbieżnych z funkcjami, jakie w wymiarze sprawiedliwości pełni Sąd Najwyższy. Z tych przyczyn pozwany w ogóle nie zamieścił w motywach wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania

argumentów zawartych w profesjonalnym wywodzie prawnym, z których wynikałoby, że wydany wyrok jest oczywiście wadliwy. Obszerne uzasadnienie wniosku jest zatem pozorne, gdyż nie zawiera takiej treści, jaką powinno mieć i nie może zatem przekonać Sądu Najwyższego na etapie przyjmowania wniosku, że spełnia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do którego to przepisu skarżący wyłącznie się odwołuje (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl. i z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, niepubl.).

Mając to na względzie należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]